

Γιατί θα ψηφίσω ΚΚΕ

του Γιάννη Μηλιού

Οι επικείμενες εκλογές θα κρίνουν αν τη διαχείριση των λίγο-πολύ παγιωμένων αστικών στρατηγικών θα συνεχίσουν να ασκούν παράγοντες του περιβάλλοντος Μητσοτάκη συνεπικουρούμενοι από τα στελέχη της ΝΔ, ή αν το έργο αυτό θα αναλάβει ένα πολιτικό προσωπικό προερχόμενο από τα κόμματα της Κεντροαριστεράς, ίσως και με τη συμμετοχή παραγόντων της ΝΔ πέραν του κύκλου Μητσοτάκη. Κλείνει, λοιπόν, η (πρώτη;) περίοδος μιας άθλιας, ταξικά μεροληπτικής δεξιάς διακυβέρνησης, οι στόχοι της οποίας είναι η διάχυση της ιδεολογίας και της πρακτικής της «επιχειρηματικότητας», με οδυνηρά αποτελέσματα για την κοινωνική πλειοψηφία, από τον χώρο της υγείας μέχρι το πρόσφατο τραγικό σιδηροδρομικό δυστύχημα. Πρόκειται για μια ακροδεξιά πολιτική διαχείριση, που εκμεταλλεύεται τη νίκη της αστικής τάξης απέναντι στις εξεγερτικές εμπειρίες της περιόδου 2008-2015.

Όμως, απέναντι στην κυβέρνηση, η «παράταξη της Κεντροαριστεράς», ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ και το ΜΕΡΑ25, συνιστούν μια συμμετρική αντιστροφή, ένα «όχι» εντός του ίδιου κυβερνητικού-κρατικού συστήματος αναπαραγωγής. Μια «κεντροαριστερή παράταξη» που επαγγέλλεται την «καλύτερη» διαχείριση του αστικού κράτους, την επαναφορά του στο δρόμο της «δικαιοσύνης» του παρελθόντος, το ξεπέραςμα της «κρίσης του συστήματος».

Πρόκειται για μια «εναλλακτική» η οποία είναι τόσο καταθλιπτικά κυβερνητική, που γίνεται αναποτελεσματική αντιπολιτευτικά. Που δεν μπορεί να συσχετιστεί και να φέρει στο πολιτικό παιχνίδι τον κόσμο των εργαζομένων, των αποκλεισμένων, των φτωχών, των μεταναστών.

Διότι αυτός που σε τελευταία ανάλυση κυβερνάει δεν είναι το ένα ή άλλο κόμμα, αλλά το αστικό κράτος ως σύνολο, που, όπως έγραφε ο Ένγκελς, «ασχέτως της μορφής του, είναι μια ουσιαστικά καπιταλιστική μηχανή, κράτος των καπιταλιστών, ο ιδεατός συνολικός καπιταλιστής» (*Αντι-Ντίρινγκ*, Σύγχρονη Εποχή, 2010: 43). Κάθε στρατηγική διαχείρισης του αστικού κράτους (και όχι όξυνσης της κρίσης του συστήματος και αμφισβήτησης της κρατικής αυθεντίας) οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον συμβιβασμό με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Όπως συνέβη τόσες και τόσες φορές διεθνώς, αλλά και στην Ελλάδα, με τελευταίο επεισόδιο αυτό της «πρώτη φορά Αριστερά».

Για να διατυπώσουμε το ίδιο ζήτημα διαφορετικά, ο *πραγματικός πολιτικός εκπρόσωπος της αστικής τάξης* είναι το *καπιταλιστικό κράτος ως όλον*. Τα αστικά πολιτικά κόμματα αποτελούν μόνο με τη μεταφορική έννοια του όρου τους εκπροσώπους της κυρίαρχης τάξης. Τα αστικά κόμματα, ή καλύτερα το αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα αποτελεί απλώς ένα τμήμα αυτού του κράτους,

επιτελεί μια επί μέρους λειτουργία στο πλαίσιο του: την οργάνωση της λαϊκής αντιπροσώπευσης, την αναπαραγωγή της συναίνεσης στην αστική πολιτική (και κοινωνική) κυριαρχία, μέσα από την κοινοβουλευτικοποίηση των διαφορετικών κοινωνικών και πολιτικών πρακτικών και αιτημάτων και την ενσωμάτωσή τους στο πλαίσιο της αστικής-κρατικής στρατηγικής. Το κοινοβουλευτικό φιλτράρισμα των διαφορετικών ταξικών πρακτικών (δηλαδή των πρακτικών όχι μόνο της αστικής τάξης, αλλά και της εργατικής τάξης, των μικροαστικών τάξεων κλπ.) κάνει έτσι δυνατή την αντιπροσώπευσή τους μέσα στο κράτος, επιτρέπει δηλαδή τελικά την υποταγή τους στο γενικό κεφαλαιοκρατικό συμφέρον, που αναπαρίσταται με τη μορφή του «εθνικού συμφέροντος».

Στις δεδομένες συνθήκες τίποτα σχεδόν δεν θα αλλάξει από μια αλλαγή κυβέρνησης, ιδιαίτερα από ένα κεντροαριστερό «συνασπισμό». Η δύναμη βελτίωσης των όρων ζωής της κοινωνικής πλειοψηφίας είναι οι μαζικοί αγώνες των εργαζομένων, όσων υφίστανται την εκμετάλλευση και την κρατική καταστολή. Η θέση αυτή αποδεικνύεται διαρκώς σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν μπορεί να αποτελεί οργανικό συστατικό μέρος της λειτουργίας του κοινοβουλευτικού συστήματος, το οποίο «αντιπροσωπεύοντας» τις λαϊκές τάξεις τις υποτάσσει συναινετικά στο μακροπρόθεσμο κεφαλαιοκρατικό συμφέρον. Πρέπει να δρα εντός αυτού ως η στρατηγική αναίρεσή του (στην κατεύθυνση της «καταστροφής του κράτους»). Ως η δύναμη που στηρίζει και προωθεί τους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες για κατακτήσεις και νίκες ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταστολή.

Το ΚΚΕ είναι το μόνο κοινοβουλευτικό κόμμα χωρίς κοινοβουλευτικές αυταπάτες, με διαχρονική συνέπεια στους εργατικούς αγώνες, όπως στην Cosco, την efood, τη ΛΑΡΚΟ, τα Πετρέλαια Καβάλας κλπ.